

**O juguem tots
o trenquem la baralla**

Manuel Gisbert Orozco

**LEMA:
CENT CINQUANTA ANYS DE SAINETS
ALCOIANS**

O JUGUEM TOTS O TRENQUEM LA BARALLA

MOMENT PRIMER

(L'escena representa un saló d'un pis modern i de classe mitjana. A la dreta en primer lloc hi ha una porta que comunica amb les altres dependències de la casa. En el centre una finestra que dona al carrer o a un desllunat i a la dreta, sempre des de la posició de l'espectador, un arc o porta que dona a un rebedor per on se'n va a la porta d'eixida. Les parets deuen estar cobertes per mobles, quadros o qualsevol altre element decoratiu quedant només lliure el buit de la finestra. Un sofà i dos butaques amb una tauleta en el centre d'estos elements que podem situar-los en la part esquerra de l'escenari i un xicotet moble bar en la part dreta seran suficients)

(Quan s'alça el teló, Pili està netejant el sol de la casa amb una fregadora. Sona el timbre i amb gest pesat i sense soltar el "mocho" de la seua mà es dirigeix fins al xicotet rebedor per a obrir la porta. Moments després entra acompanyada de Pepa, la veïna del pis inferior, aproximadament de la seua mateixa edat però més elegantment vestida i que porta en la seua mà una bossa o paquet d'una reconeguda pastisseria.)

PEPA.- (Entrant com si estiguera en sa casa i deixant el paquet damunt de la taula) No se com te les arregles, però sempre et trobe amb el "mocho" en la mà. Pareixes "Fray Escoba".

PILI.- (Resignada) Ja em diràs que he de fer. La merda s'acumula, i si no te la traus de damunt al final t'ofega.

PEPA.- Pos xica, fes com jo. Les finestres tancades per a què no entre la pols i les persianes mitj baixades per a què en penombres no es veja res.

PILI.- Clar... i amb un poc d'ambientador no se sent l'olor de tabac que fa quan entres en la teua casa. Jo t'agraïsc que les tingues ben tancades perquè cada mig any, quan obris les finestres per a ventilar el pis ací no es pot viure. Però assenta't que plantades no creixerem mes i jo estic desllomada i necessite estirar l'esquena.

(S'assenten en el sofà)

PEPA.- (Fent cas omís del comentari de la seua amiga) Mira que he portat... (Trau de la bossa un paquet amb la brioxeria) ... si ta mare ens prepara el xocolate que ella només sap fer, anem a posar-nos les bótes esta vesprada. Açò cal celebrar-ho.... o és que no saps que dia és hui?

PILI.- (Sense molta alegria) L'aniversari de la meua boda. Setze anys casada.... tota una vida.

PEPA.- Creia que no et recordaries.

(L'escena següent deu anar acompanyada amb gestos per les actrius per a què el public crega lo que al final no és)

PILI.- Com no anava a recordar-me si eixe dia el teu home, (recalcant estes dos paraules) em va pegar un polvo...

PEPA.- (Amb sorpresa fingida). !Dona...;

PILI. Tu no et faces la sorpresa que estaves tan ficada en l'all com el teu marit. (Recordant) Me la va ficar ben ficada.... i encara que et parega estrany inclús abans que ho fera el meu marit.

PEPA.- Comprén... era el nostre regal de boda.

PILI. Pos me la va ficar fluixa. Perquè si he de ser-te sincera, gust... lo que es diu gust.... no em va donar ni miqueta. És a dir, res de res.

PEPA.- A mi em costa que va posar tota la seua bona voluntat... Si després la cosa no va eixir com esperàvem..... que vols que fem. En eixes coses el meu marit no sol fallar....!Si ho sabré jo!

PILI.- Amb la falta que em feia una vaixella i amb la il·lusió que t'ènia en què me la regalàreu vosaltes.... Aneu i ens regaleu la quota d'entrada del meu marit a la filà. Bueno. El regal va ser només per a ell, perquè jo em vaig tindre que conformar amb el polvo. (Fa un gest de començar a plorar).

PEPA.- !Xica!, No voldries que li pagàrem també la quota del primer any... Prou car ens va costar la "dichosa" entraeta.

PILI.- (Ja quasi plorant) Durant els huit anys que vaem ser nòvios vaig evitar que entrara en la filà amenaçant en deixar-lo si ho fea. I a penes em case, quan ja no podia complir la meua amenaça..... va i s'apunta. Perquè jo crec que els dos estaven aliats.

PEPA.- (Evitant responsabilitats) Això segur.... però, si tan clar ho t'ènies, per què no vaes rebutjar el regal?.

PILI.- Què tu no saps que rebutjar un regal de bodes porta set anys de desgràcies?.

PEPA.- Pos conforme t'has posat tu ara, pareix que el no rebutjar-ho t'han suposat quinze anys de desgràcies. (Amb un poc de sorna) Són per ventura els que portes casada?

PILI.- No carinyo, ja són setze.

PEPA.- Pos encara pitjor.

(Ix en eixos moments, per la porta de les dependències interiors, una anciana, la Senyora Consuelo, mare de Pili.)

CONSOL.- Què oloreta més bona estava percebent des de la cuina; per discreció no he eixit abans, però m'he dit "Chelo ix, o eixes són capaces d'acabar amb els panellets sense comptar amb tu...." i ací estic.

PEPA.- No es preocupe que açò sense mullar-ho en el xocolate que vostè ens prepara no val res. Estàvem esperant que acabara els seus quefers domèstics per avisar-la.

CONSOL.- Filla, això dels quefers domèstics resulta tan fi que ja pareix que em dóna fins a gustet estar en la cuina. Però no demorem mes l'assumepte que jo també tinc fam i en un moment estic de nou ací. (Ix de pressa d'escena)

PEPA.- I a tot això... si no vos agradava. Per què va continuar en la filà?

PILI.- Com l'any següent li va tocar fer la segona diana....

PEPA.- Tampoc és gran cosa.

PILI.- Si, però també és en un dia mes tranquil i tampoc matines tant. A més... Dos anys després tindria dret a fer la Primera Diana.... Clar esta... si li tocava.

PEPA.- Processons... per descomptat que no s'ha perdut cap.

PILI. I els alardos també els ha fet tots.... i a més disparant tirs.... menys el tercer any que va fer de cartutxero del capità, que era al mateix temps el Primer Tró de la filà.... segurament per a fer merits.

PEPA.- Es nota que es va integrar immediatament en la filà.

PILI.- (Sentint-se orgullosa del seu marit) I a més, a partir del setè any ja va estar en el sorteig per a triar al gloriéro.

PEPA.- (Posant zitzània) Però... clar . El dia de l'entrà, que és el més important, només ha pogut eixir de "maldito" amb l'espindarga al muscle.

PILI.- No sempre. Quan va nèixer Manolin el vaem traure en la carrossa del Cop amb un tratge que ens vaen deixar. Ell... anava al seu costat cuidant-lo i que coste que el xiquet no va plorar en tota la vesprada.

PEPA.- Això si que és veritat. El meu marit em va dir que li untava el xupó amb café licor i que el xiquet es passà tota la vesprada borratxo perdut.

PILI.- Això ja vorem si ho repetix el teu marit davant del meu Manolo.

PEPA.- (Sense fer cas de les paraules de Pili i continuant amb la seua zitzània) Però lo que es diu estar propet de l'esquadra....

PILI.-No cregues. Quan portava deu anys en la filà, i ja era vocal de la junta directiva, va arrossegat els tabals de l'orquestra de l'esquadra baixant pel carrer de Sant Nicolau. A la nit, va arribar a casa tot emocionat i em va dir. "No parare fins a baixar en una esquadra sentint el so dels tabals en els renyons"

PEPA.- Puix eixe dia si els arrossegava amb la mà dreita, segur que se'ls notava... però en el fetge.

PILI.- No vas descaminada perquè l'endemà es queixava d'un dolor en el costat dret. Vaem anar al metge i mos va dir que tènia el fetge un poc inflammat però que la culpa no la tenien els tabals sinó el Café Licor.

PEPA.- Bueno. Això són inconvenients de l'ofici, i lo menys que els pot passar després de festes.

PILI.- (Continuant amb el seu relat) Als dotze anys, ja era el tresorer de la filà, i va estar darrere de l'esquadra alineant-los.....

PEPA.- (Interrompent-la)...i netejant-los els mocs si fa falta.... és que són com a xiquets.

PILI.- I als quinze anys, o siga l'any passat, finalment va tindre l'esquadra que tant buscava i que per descomptat ja mereixia.

PEPA.- (De conya) !Que emocionant;

PILI.- Puix inclús encara vaen voler fer-li una ultima putà.

PEPA.- No em digues....

PILI.- !El van elegir Primer Tró;

PEPA.- I això és una putada?

PILI.- !Clar;. El Primer Tró és l'ànima de la filà. El que organitza el galliner durant les festes i especialment el dia de l'entrada. Ha d'estar amb ulls vigilants i supervisant-ho tot i lògicament no pot formar en l'esquadra. Encara sort que es va donar compte de la jugada i renuncià immediatament del càrrec.

PEPA.-De totes maneres de poc li va servir, perquè els que vaen eixir en l'entrada de moros l'any passat es lluien

PILI.- (Riense).Van nadar en l'abundància.

PEPA.— (Imitant-la) Mai millor dit.

PILI.- (Rememorant) Va començar a ploure quan estaven a l'altura del Circul Industrial.....

PEPA.-però quan van arribar a l'altura del castell....

PILI.-.....la riuada era tan gran.....

PEPA.-que l'esquadra es va lliurar de ser arrossegats perquè anaven ben agafats i el de l'extrem va poder agarrar-se a l'assortidor que hi ha darrere del castell....

PILI.-....però el cap d'esquadra que anava solt.....

PEPA.-el vaen rescatar a la porta del Casal....

PILI.-.... encara sort que el Senyor Gayato, jubilat i tot, encara estava per allí.

PEPA.- I el cabo batedor?.

PILI.- Va parar dins del Museu arqueològic.... però el cavall encara no l' han trobat.... i és que si no busquen per Gandia.

PEPA.- És que el teu marit, tot cal dir-ho, amb les festes no ha tingut la més mínima sort

(Ix en eixos moments la Senyora Consuelo, amb tres monumentals tassons amb xocolata i una botella de mistela)

CONSOL.- “Ojo al papiro” que açò està que crema. Crec que amb açò estem mes que servides i no farà falta ni fer el sopar.

PILI.- Mare... compte amb els xiquets i Manolo.

CONSOL.- Eixe que es faça fotre;. Als xics ja els arreglaré jo qualsevol cosa.

PEPA.- I la misteleta perquè l'ha portat?.

CONSOL.- Açò és la meua medicina. Si tinc tos.... pegue una chupaeta. Si em fa mal el cap... pegue una chupaeta. Si tinc la tensió baixa... pegue una chupaeta...

PEPA.- I si la té alta?.

CONSOL.- Pos.... pegue una chupaeta. (Totes es riuen)

PEPA.- I menjar?... no menja res?

CONSOL.- !Clar donaj. Ahir em vaig fer per a sopar unes rosquilletes de pa, generosament regaes en un tinto que té el meu gendre amagat i una capeta de sucre de mig dit. Em vaig quedar arreglà fins a hui

PEPA.- I de la “diabetis”...que?

CONSOL.- (Tota enfadada) Del Betis res, que jo sóc del Alcoyano... i a molta honra. Però deixem-nos de bobaes i digueu-me de que estàveu parlant que jo també vull participar en la conversació.

PILI.- Res de trellat. La història de Manolo en la filà, encara sort que este horrible malson ha acabat, s'ha donat de baixa i ara quan arriben festes podrem disfrutar tota la família.

PEPA.- I que aneu ha fer enguany.?

PILI.- Segurament se n'anirem tots a Mallorca. Encara no sabem si amb avió o amb vaixell, tot depén del pressupost.

CONSOL.- Jo vaig encara que siga agafada a la cama del Meca , eixe nadador que ix en la tele i que va de Dénia a Eivissa amb la mateixa facilitat que jo done la volta als ponts.

PILI.- No es preocupe que no serà necessari, la cosa està lligada i ben lligada i és impossible que falle res.

PEPA.- Per cert, este matí m'han portat el tresillo nou. És una verdadera virgada.

CONSOL.- (Alçant-se). Ai. Quant m'agradaria vore'l.

PEPA.- (Alçant-se al seu torn) Això esta fet. Abaixem un moment i vos l'ensenye.

(Els tres personatges fan mutis per la porta del carrer. Uns instants després arriba Manolo, el marit de Pili, del treball.)

MANOLO.- (Amb aspecte cansat) Que fam tinc hui. Família;. Esteu per aci?. (Crida sense obtindre resposta). Deuen estar en casa de la veïna (Repassa les restes del berenar) Ja m'han fotut. Després de la fartà que s'han apegat, almenys la meua sogra, crec que esta nit no sopem.

(S'escolta el timbre de la porta, Manolo s'acosta a la porta d'entrada per a obrir i torna acompanyat per un home relativament jove i elegantment vestit.)

MANOLO.- Vosté dirà que se li oferix.... Però, per favor, asentem-se. (A l'assentar-se el novin-gut fa un carassa de repulsa davant de les restes del menjar) Perdone que no l'invite, però com pot vore no ens han deixat ni les molles

VICENTE.- Gràcies, però acabe de menjar ara mateixa. Permeta'm que em presente, sóc Vicente Jordá, director de l'oficina bancària que han instal·lat en els baixos d'esta casa. ¿Se n'havia adonat?

MANOLO.- Si... però és que hi ha tantes que uno no té temps d'entrar a totes.

VICENTE.- Ho suposava, per això m'he permés visitar-lo per a oferir-li els meus servicis.

MANOLO.- Això esta molt bé. Mai haguera pogut imaginar-me que em visitaria un director de banc sense haver-me tocat la loteria o una quiniela.

VICENTE.- (Amb resignació) Si Mahoma no va a la muntanya, és la muntanya la que ha d'anar a Mahoma. Porta un mes oberta l'oficina i encara no han entrat ni tan sols els veïns d'esta casa, en-cara que només fora per a presentar-me el rebut de gastos de la Comunitat de Veïns. Ja deu tocar.?

MANOLO.- Puix ..no se. No sóc jo qui la porta. Li diré a Pepe, el meu veí, que passe. Ell es el president.

VICENTE.- Li ho agrairé. Ho necessite urgentment per a poder posar quelcom en el comunicat mensual d'incidències que he de presentar els meus superiors. Vosté...no necessitarà quelcom?

MANOLO.- (Que no s'esperava eixa pregunta, titubeja un poc.) Puix... no sé.... de moment crec que res.

VICENTE.- Puix vinc a oferir-li un Sangsung LCD connexió HDMI....

MANOLO.- Això que és... Un cotxe?.

VICENTE.- No home.... Un televisorj, de 149,5 per 99,5 cm que té prou pilxes i una barbaritat de pulgades.(Amb cara de circumstàncies) Perdone que no siga mes explicit, però el curset sobre televisors que mos dona el banc no em toca fins al més que ve.

MANOLO.- (Que pareix que no ha captat ni un poquet de les dades oferides) Però això serà molt car.

VICENTE.- (Amb un ampli somriure en la cara) Que va. És... re-ga-la-do.

MANOLO.- Regalat?... no m'ho crec.

VICENTE.- Si, senyor (S'alça i examina la paret del fons de l'escenari tota plena de mobles i portes. Finalment assenyala el buit de la finestra que dóna al carrer) Igual ha de tapiar el buit de la finestra per a poder col·locar-ho.... (S'aguaita a la finestra)....però com les vistes que té són un asco, li assegure que lo que vorà en la televisió serà millor.

MANOLO: _ I com ventile jo el pis?

VICENTE.- Que no se n'ha adonat compte vosté que el Corte Ingles no té finestres....i mire que calentets estan a l'hivern i fresquets a l'estiu.

MANOLO.- Home....

VICENTE.- (De corregut i com una lliçó apresada de memòria) I tot açò ho tindrà només contractant un Pla de Pensions, amb una aportació inicial de només sis mil euros i altres anuals de la mateixa quantitat durant només trenta anys.

MANOLO.- (Que s'ha quedat de pedra al sentir eixes quantitats) Crec....que no arribe

VICENTE.- (Canviant l'expressió de triomf que havia esbossat per una altra de resignació) Vegem.... fins on arriba vosté?

MANOLO.- No se....apretant-me molt....uns seixanta euros a l'any.

VICENTE.- Per això només li puc regalar una cullera...(veient el gest de decepció de Manolo)...però no es preocupe que en trenta-sis anys té vosté la coberteria completa. Mire..... (Trau un document del portafolis)...firme'm este paper...(Mentres Manolo firma) ...i demà ja pot passar per l'oficina per a retirar la primera cullera. Se la pujaria jo...però segur que la porta de l'oficina s'alegra de vore que finalment passa un client.

MANOLO.- No es preocupe que demà passe per la cullera....

VICENTE.- Si la vol canviar per un tenidor o un ganivet....per mi no hi ha cap inconvenient. (L'entrega una targeta) Jo sempre estic a disposició del client.

MANOLO.- Gràcies....

VICENTE.- (Dirigint-se cap a la porta d'eixida) Si em necessita només ha de cridar-me pel telèfon o em dóna un crit pel desllunat. (Recitant) Ja sap que Vicente és un Director diligente que a penes el cride estarà ací presente.

(Manolo acompanya Vicente fins a la porta i torna ràpidament al centre de l'escenari, a penes arriba sona novament el timbre de la porta, però abans es dirigeix al públic)

MANOLO.- Redesj... Què dia... açò pareix el carrer de l'escola a l'eixida de classe.

(Entra novament esta vegada acompanyat del seu amic i veí Paco, que a penes arriba al centre de l'escenari comença a fer el cap d'una imaginària esquadra amb un igualment imaginari xafarot en les seues mans, mentres taral'lareja una marxa mora i la seua boca desplega un ampli somriure d'orella a orella.)

PACO.- (Deixant d'actuar i dirigint-se al seu amic i cantant com Serrat) Hui és un gran dia...

MANOLO.- Mira que bé.

PACO.-Hui han fet el sorteig per a participar en l'esquadra de negres que tenim l'any que ve i.... a que no saps qui ha obtingut una plaça?

MANOLO.- (No molt content de la notícia) Tù per descomptat, perquè sinó no estaries tan content.

PACO.- Xico..., podies estar un poquet més content. (Manolo fa un gest que es pot interpretar d'alegria però sense molt d'entusiasme) I a que no saps qui ha tret una altra plaça?

MANOLO.- (Pensant) No sé... Emilio tal volta?.

PACO.- (Desesperat per la fredor que demostra Manolo) Emilio....Emilio... Què ha de vore l'Emilio eixe en tot açò?. (Triomfal) Has sigut tu....!capollj.

MANOLO.- (Verdaderament sorprés) Jo...no m'emprenyes, però si ni tan sols m'he apuntat... Com va a tocar-me?

PACO.- Tù no; però jo si et vais apuntar....per si les mosques... i mira per on...

MANOLO.- (Passa d'una immensa alegria amb abraç i ball inclòs amb el seu amic) Bé, bé, bé (A la mas absoluta tristesa) I que dirà Pili de tot açò?

PACO.- (Llevant-li foc a l'assumpte) Que ha de dir.... res. Segur que s'alegra.

MANOLO. Si abans no em mata. No... no li puc fer eixa putada....ni a ella ni als meus fills. (Pensant) Ara.... que soles per emprenyar la meua sogra acceptaria. Però no, no i no, definitivament no els puc fer açò.

PACO.- Però perquè?

MANOLO.- Vaig prometre a Pili que quan fera una esquadra em deixaria la fila.... i com l'any passat la vaem fer....

PACO.- A això quidres tu fer una esquadra?. Si soles arribarem fins al castell.... i després la

riuada mos va arrossegar i ens vaem anar tots a fer la mar. Mes sort van tindre els de l'esquadra de negres...o blaus de la LLana, que maxotes que maxotes, a pesar de perdre tres hòmens en la riuada van poder arribar a la meta. Per cert... inclús no m'he aclarit si portaven la cara pintada de negre o de blau. Perquè els que estaven en una voreta del carrer diuen que negres i els que estaven en l'altra... diuen que blau.

MANOLO.- És que tenien la cara partida...

PACO.- No em digues que damunt el public els van pegar...

MANOLO.- No home. Que la mitat de la cara la tenien pintada de negre i l'altra mitat de blau...

PACO.- Ahhhh. (Reprenent la seua història) Puix com anava dient-te, no pot dir la teua dona que ja has eixit en una esquadra almenys completa. I total només retardes un any la teua retirada. A més eixir a una esquadra de negres, només es presenta una volta en la vida. Fes comptes. Quant de temps et va costar entrar en l'esquadra de l'any passat?

MANOLO.- Quinze anys.

PACO.- Això fent una esquadra cada any, però les de negre que només són tres cada catorze anys, si férem números vories que necessaries normalment setanta anys per a fer una. És a dir tota una vida.

MANOLO.- (Fa com si comptara mentalment i finalment es rendix). Si tu ho dius...

PACO.- Veus com no podem perdre eixa oportunitat?

MANOLO.- (Il·lusionat per l'oportunitat que se li presenta) Si jo ho tinc clar. Il·lusió em fa i molta, però a vore com li ho explique a la meua dona.

PACO.- Si tu no has d'explicar res. Només has de dir-li-ho.

MANOLO.- I com li ho dic?

PACO.- (Mirant cap a la porta de les habitacions interiors i fent un gest amb la mà) Esta ara ací dins.?

MANOLO.- (Negant amb el cap) No.

PACO.-Molt bé. Mira.... quan arribe, sense dir-li ni tan sols “bon dia” o “com estas”. L'abrades i mostrant una immensa alegria, li dius que t'ha tocat l'esquadra....i ja està. Segur que ho comprén.

MANOLO.- O em trenca la cara. (Dubtant). No sé...no sé.

(En eixe moment apareixen Pili i Consuelo per la porta d'entrada. Paco li fa un gest com dient: Ací tens el bou, entra ràpidament a matar)

PILI.- Mira qui tenim ací....

MANOLO.- (Interrompent-la i corrent cap a ella, l'abraça i la cobrix de besos al mateix temps que mostra una immensa alegria. M'ha tocat l'esquadra. M'ha tocat l'esquadra;

CONSOL.- Puix ja podria haver-te tocat la loteria.

PILI.- (Sorpresa) Què esquadra?

MANOLO.- La de negres....

CONSOL.- Ara es criden subsaharians, que ho he sentit en la tele.

MANOLO.- Vostèmut i callosa que vindrà la rabossa.

PILI.- De que negres m'estas parlant?

CONSOL.- I dóna-li... que són subsaharians.

MANOLO.- (Sense fer cas a Consol). Dels de festes.

PILI.- A vore si m'assabente jo. Què han de vore els pobres negres que vénen a festes a vendre lo que poden, que a tu t'haja tocat una esquadra?

MANOLO.- (Que ja no sap per on eixir) Jo.... res....

PILI.- (Impacientant-se). Llavors....

MANOLO.- (Eixint-se per la tangents i assenyalant Paco). Mira... com tot este embolic i'ha armat el Paco....que t'ho explique ell.

(PILI s'encara amb Paco demanant-li explicacions i este retrocedix un parell de passos, protegint-se i tement lo pitjor)

PACO.- (Completament acovardit). Puix resulta que em vaig apuntar per a eixir a l'esquadra de negres. (Intentant trencar el gel). No se si sabràs que en la fila enguany tenim l'alferes?

PILI.- (Mantenint el tipus i mostrant-se cada volta més enfadada) No és que m'importe molt, però tonta no sóc. Contínua....

PACO. Puix... que em vaig apuntar per a eixir a l'esquadra de negres.....li m'ha tocat.

PILI.- Enhorabona.....i què ha de vore Manolo en tot açò?. (Esta ultima frase en un tó inquisitiu)

PACO.- Puix.....(dubtant a continuar i amb una veu a penes perceptible) que també vaig apuntar Manolo.....

PILI.- Amb permís de qui?

(Manolo, situat en un racó de l'escenari, fa ostensibles gestos, alçant els braços, que ell no ha donat cap permís. Paco dona un altre pas cap arrere mentres protegeix el seu cos i cara amb els seus braços i Consol aprofita l'oportunitat per a fer mutis mentres interpreta.)

CONSOL.- Açò s'esta posant que crema i com crec que es van a repartir ací moltes hòsties i no vull que em toque cap... jo, em llargue.

PACO.- (Amb veu baixa) De ningú... Va ser (Pausa) una broma que volia gastar-li...i hem tingut la desgràcia que a ell....també li ha tocat. (Mentres es cobrix el cap amb els braços esperant la irada reacció de Pili.)

PILI.- (Avançant cap a Paco) Tú eres un deshonorat. Fa quinze anys ja en vas amargar el dia de la meua boda. O és que ja no et recordes del polvo que me vaes pegar?

(Paco que no entén la metàfora, es dirigeix al seu amic dient-li, per senyals, que el no li ha fet res a la seua dona.)

PILI.- (Continuant e ignorant la mímica de Paco al seu marit) I ara contínues amb les mateixes, puix esta vegada no vas a eixir-te amb la teua. (Va cap a ell, l' agafa pel coll de la jaqueta i l' espenta cap a la porta d'eixida mentres actua) Així que t'en vas ara mateix cap a la filà i el borres inmediateament.....

PACO.- (Intentant protegir-se). Si ara està tancada....

PILI.- Puix demà a primera hora.

(Se sent la portada de la porta del carrer al tancar-se i algun ai de dordre amb anterioritat. Mentres Manolo s'oculta darrere del sofà esperant fugir de les ires de la seua dona.)

I tú valent... (El busca per tot el saló sense trobar-ho) ix de seguida que tú i jo hem de parlar llargament.

MANOLO.- (Aguaitant el cap per darrere del sofà) Carinyo....Carinyo de sucre...t'assegure, per ta mare, que jo no tinc res a vore amb este desagradable assumpte.

PILI.- (Un poc més calmada) A ma mare deixa-la tranquil·la. I en el fet que no tens res a vore en este assumpte, no em cap el menor dubte, perquè si tinguera la més mínima sospita... això que et penja (Manolo instintivament es porta les mans a les seues parts) ja no estaria en el seu lloc.

MANOLO.- (Besant-la) Gràcies bonica, no saps com t'agraisc la confiança que tens amb mi.

PILI.- Molt bé les adulacions, però demà parlaré amb el Primer Tró per a què em confirme que no sols has renunciat a eixir en l'esquadra de negres.....sinó que a més t'has donat de baixa en la filà. D'acord?.

MANOLO.- (Besotejant-la en el bescoll) D'acord....

PILI.- (Fugint-li) Ai. No m'agrada que em beses en el bascoll... que em poses la pell de gallina.

MANOLO.- Perdona... però de tot açò lo que més mal em sap és que els de la fila creguen que t'has casat amb un "calzonasos."

PILI.- Per què?

MANOLO.- Per això de deixar d'eixir en l'esquadra, pensaran que tu no em deixes..... i la realitat és que tens tota la raó de portar-te així, això que coste. (Fent-se el despapat). De totes maneres que pensen lo que vullguen, que a mi em dóna igual.

PILI.- (Canviant completament la seua aptitud) Però a mi no. No m'agrada que les meues amigues pensen que m'he casat amb un "calzonasos", així que açò caldrà arreglar-ho d'una forma o una altra.

MANOLO.- (Molt digne). No puc consentir-ho.

PILI.-Tu faràs lo que jo diga.

MANOLO.- Si carinyo....

TELÓ

MOMENT SEGON

(Mateix decorat que en el moment anterior. Cronològicament només ha transcorregut un dia)

(Ixen des de la porta de la dreta Pili i Manolo, completament encaramel·lats com si acabara de finalitzar la seua nit de bodes)

MANOLO.- Carinyo;.... Tu creus que seria convenient que cridara a Paco per a què no li diguera res de la meua renúncia al Primer Tró?

PILI.- No et preocupes que eixe no dirà res. El conec més que si l'haguera parit. Quina joia d'amic tens..... en tants que hi han solts per ahí, has agafat el millor per a tu i el pitjor per a mi. (Mira el rellotge) Que tard és. Me'n vaig volant que Pepa m'estarà esperant per a anar un moment al súper.

MANOLO.- Jo arregle unes cosetes que tinc pendents i també me'n vaig. (Es besen i Pili es retira per la porta d'eixida de la casa. Manolo trau el telèfon mòbil i marca un numero mirant la targeta que li havia proporcionat el Director bancari el dia anterior). El senyor Vicente!....Sóc Manolo....el del pis de dalt.... Si.... el mateix.... el que va visitar ahir. Moltes gràcies....l'espere. (Toquen al timbre de la porta) Redeu;n Si és ell, és mes ràpid que el Capitàn Trueno. (Va a obrir la porta).

VICENTE.- (Entran de desbandada, com si no haguera pogut detindre l'espenta que portava.) (Cantant).- Ja estic ací.... no t'amoïnes Manuel.....

MANOLO.- No... si jo.....

VICENTE.- (Interrompent-li) Ací esta el diligent Vicente per a solucionar els problemes que al Senyor Manuel se li presenten. Vosté dirà....

MANOLO.- (Encara sorprés per tot el que acaba d'ocórrer) Vora vosté. Jo t'ènia que anar-me'n amb la meua família a Mallorca estes festes, però ara resulta que m'ha tocat una esquadra de negres i els comptes no m'ixen.

VICENTE.- Quant té estalviat per al viatge?.

MANOLO.- Uns tres mil euros.

VICENTE.- Ni que se n'anara a Cuba....

MANOLO.- És que som cinc...

VICENTE.- Com que carregan't amb tot el "ganao" !eh;. Jo no li ho recomane, però això és un problema seu. Quant necessita?

MANOLO.- Supose que altres tres.... dic jo.

VICENTE.- (Trau un muntó de papers del portafolis que sempre porta damunt) Firme'm ací... ací...ací... i ací. (Quan Manolo acaba de firmar , tira una mirada als papers) Sap lo que ha firmat?

MANOLO.- (Amb cara de pànic). Supose... que la meua sentència de mort.

VICENTE.- No home... Ha obert un compte en la meua oficina. Ha traspassat els tres mil euros que té estalviats per al viatge a Mallorca, la nomina, el càrrec dels rebuts de l'aigua i de la llum... i li he sol·licitat una targeta amb un crèdit de tres mil euros...que són els que li feien falta.- Content.?

MANOLO.- (Amb un gest de satisfacció reflectiu en la seua cara). Clar que estic content.

VICENTE.- (Anant-se). Demà ja pot passar per l'oficina per a retirar la targeta que la tindrè amanida

MANOLO.- (Estranyat) Ascolte'm. Que ni tan sols m'ha preguntat en que altre Banc tinc els diners i on treballa.

VICENTE.- No cal.- (En to misteriós) Ho sabem tot...

MANOLO.- (Incrèdul) Tot....Tot.....Tot.....

VICENTE.- Soles li dic que si Hisenda sabera només la mitat de lo que sabem nosaltres...un altre gall els cantaria

(Fa mutis per la porta d'eixida i Manolo l'acompanya fins a la porta. Al cap d'un instant torna acompanyat per Paco)

PACO.- (Assenyalant amb el dit cap arrere). Veig que coneixes a Vicentito....

MANOLO.- Tu també?

PACO. Des del primer dia. Jo col·leccione crèdits i el del seu banc encara no el tènia. Així que a penes va obrir les seues portes i quan els obrers encara no s'havien anat ja havia firmat la pòlissa. Però deixem-nos d'assumptes comercials, jo a lo que vinc és a assabentar-me com va acabar això d'ahir....supose que bé...perquè el llit no ha deixat de moure's en tota la nit, i aparentment no tens cap blaura i cap ull morat....

MANOLO.- De puta mare... la tinc en el "pote".....i no és per presumir...però la porte com cagalló per sequia.

PACO.- (Seguint-li la corrent)Aixína m'agraden els hòmens, com es nota que pertanyes a la Peña dels Valents.(Tornant-ho a la realitat). Però davant de mi no cal que et faces el "homenet"....que jo ja conec el panyo.

MANOLO.- (Dissimulant i mirant el seu rellotge) Redeu; que tard és. Anem-se ja que s'hem passat. Encara sort que al Jefe el tinc de viatge i faena lo que es diu faena....esta setmana fare ben poqueta.

(Fan mutis ambdós per la porta d'eixida. Instants després ix Consuelo per la porta de la dreta)

CONSOL.- (Cantant i llevant la pols dels mobles amb un plomall) (En castellà) Ay ayayai que

trabajo nos manda el Señor. (Fa com que es seca la suor del front) levantarse y volverse a “acachar” (s’acatxa s’alça i s’acatxa novament) en un dia tan lleno de sol (es posa la mà en forma de visera) No es que segar, que ho vaig fer quan era una bona mossa...i d’això no fa molt de temps, siga tan pesat com “aspolsar” la pols, però ara a la vellea fins a jugar a la brisca em cansa. I damunt m’he passat tota la nit sense poder dormir per culpa de la meua filla i el desonrrat del meu gendre que s’ha passat tota la nit “dale que te pego” (acompanya amb gestos esta ultima frase). Este, tot cal dir-ho, almenys en el llit complix. No com el meu Pepico que es passava tot el dia llaurant i quan per la nit podiem tindre l’única satisfacció de la jornada, caia damunt de mi i es quedava completament dormit. L’endemà al despertar-se em deia: “Chelo...! que nit hem passat” i se n’anava una altra volta a llaurar para a la nit següent repetir-me la jugada. Jo encara no m’explique com vaig tindre a la meua Pili.... Ara... com este no fa ni un brot de faena, a la nit sempre esta a punt. I és que la meua Pili té mes causa que Petiot, anit sense anar mes lluny va estar a punt d’apegar-li per pocaverkonya i després....! ja veus si t’he vist no em recorde. I és que les dones d’ara no són com les d’abans, en en els meus temps quan una castigava al bendito del seu marit a una quarantena sense provar-ho...i vostés ja m’entenen, no li perdonaven ni un dia. Però ara...

(Entra en eixos moments Pili, interrompent-la i carregada amb diverses bosses d’un supermercat)

PILI.- Hola mare. Com ha dormit esta nit?

CONSOL.- Si he de ser-te sincera amb els ulls ben oberts i el cul aferrat a la paret per si el teu home, quan acabara amb tu, se li ocorria fer-me una visita.

PILI.- Que destrellat es. Sempre està de broma

CONSOL.- Tot lo destrellat que tú vullgues, però amb eixe no cal anar amb bromes.. I parlant de tot. Com va acabar la pel·lícula d’ahir? Quan jo me’n vaig anar estaves a punt de pegar-li dos “mandaos” al teu marit i al capoll del seu amic. Però per lo poc que sé, pareix que han resultat l’anitetsi de les nostres festes de Sant Jordi, que comencen pel dia de la Gloria i acaben el dia dels trons i ahir vau començar per l’alardo i vau acabar en la glòria.

PILI. Ai mare; Com creia que acabaria? Puix com el rosari de l’aurora. Tots contents i després a missa

CONSOL.- És a dir. Que tot soluzionat...?

PILI.- Si soluzionat és que tots ens quedem i que s’ha fotut el viatge. Puix si, esta tot soluzionat.

CONSOL.- (Enfadada) Puix jo me’n vaig encara que siga agafada a la cama del Meca, com ja et vaig dir ahir.

PILI. Puix agafe-lo, si no vol ofegar-se, d’un altre lloc (es porta la mà al baix ventre) perquè les “pates” les necessita per a nadar.

CONSOL.- (Sense fer cas de l’observació de la seua filla) I ara què fem.?

PILI.- (També un poc alterada) Vosté faça el que vullga, inclús pot anar-se’n a soles a Mallorca amb avió i sense cap necessitat agafar-se per ningun lloc. Jo m’encarregue que Manolo li pague el

viatge. Que jo per la meua part, vaig a fotre-lo i pense eixir també a festes.

CONSOL.- (No molt convençuda) Em vaig a recapacitar al meu santuari i ja decidiré que faig. (Fa mutis per la porta de la dreta)

(Manolo entra en escena en eixos moments per la porta del carrer)

PILL.- Hola carinyo. Si que has tornat prompte hui.

MANOLO.- (Donant-li una besaeta) Com el Jefe no està, m'estava avorrint en la fàbrica i m'he dit "millor me'n vaig a casa que almenys allí puc llegir una novel·la tranquil·lament (amb veu insinuant i agafan amb la mà la barbata de Pili) i descansar per si cal fer hores extres en el "tercio".

PILL.- Vine i assenta't ací en el sofà amb mi, que vaig a comptar-te una novel·la... i a més de por

MANOLO.- (Preocupat) No t'hauràs tornat arrere de lo que quedarem anit?

PILL.- Tranquil...no es tracta d'això. (Manolo posa gest de satisfacció que va desapareixent a poc a poc conforme va escoltant a la seua dona) Només volia dir-te que per a què no t'avorrisques estes festes i hages de vindre-te'n a casa a llegir una novel·la. Enguany... vaig a fer-te companyia...perquè jo també pense eixir per festes.

MANOLO.- A vore....em suppose.

PILL.- (Negant amb el cap i cantant la següent frase) "Equivocado has discurrido" (Sil·labejant) a eixir a festes.

MANOLO.- I de qué.... si pot saber-se.

PILL.- (Somrient) En el superboato.

MANOLO.- (Complètement pàl·lid) Però si eixe tratge costa quasi igual que el meu de negre

PILL.- (Enfadada) Però tú que esperaves? No voldràs que isca de "pordiosera" en el grup de les "mesnades" que a voltes havien d'exercir l'ofici més vell del món per a poder sobreviure....

MANOLO.- Dona....;

PILL.- (Amenazan-lo) És que fins ara client només he tingut uno que eres tú, però com vaja fent propaganda.... aixína, aixína els tindria. (fa el gest de l'abundància amb la mà, tancant i obrint els dits com una pinya)

MANOLO.- (Conciliador) Dona no digues això que m'ofens. Com vaig a permetre jo que isques en eixe boato de merda. Ni boig. A més m'han dit que a eixe, no s'ha apuntat ningú i que van a llevar-ho o a contractar a uns "malditos" per a què facen eixe paper. Vols apuntar-te al del superboato?... perfecte. Tú no et preocupes que el teu carinyet s'encarrega de tot. Tú ves a vore a les Modistes festeres a què et prenguen les mesures que a l'hora de pagar ja vorem com toretge eixe bou.

PILI.- (Satisfeta pel bon fi de la seua estratègia) Vaig a comptar-li a ma mare la bona nova de que també jo isc a festes. Ja voras que contenta es posa (Fa mutis per la porta de la dreta)

MANOLO.- (Completament desolat). I ara que faig jo?. El tratge del boato que pensa eixir PILI el menys val tres mil euros..... i jo la mar de fanfarró li dic que avant, que d'eixe bou m'encarregue jo..... A mi... que sempre m'han dit (Cantant) Manolete....Manolete....si no sables torear pa que te metes..... (Pensant) Ja esta (Se'n va cap a la finestra) !Vicentito.....que et necessite

VEU EN OFF DE VICENTE.- Vaig volant

(Manolo es queda en la finestra com si esperara que efectivament Vicente pujara volant, quan sona el timbre de la porta, Manolo obrirà i torna a escena acompanyat de Vicente)

MANOLO.- Com m'has dit que venies volant t'esperava per la finestra, però has arribat més prompte pujant per les escales.

VICENTE.- (Visiblement fatigat per la carrera i fent exercicis respiratoris) En un ofici com el meu cal estar en plenes facultats, tant físiques com mentals. I la rapidesa en l'atenció al client, és una prioritat. en que puc atendre'1.?

MANOLO.- (Amb un poc de vergonya i sense saber com dir-li-ho'l). És que... la meua dona.... també vol eixir a festes;

VICENTE.- (Assentant-se en el sofà i començant a traure papers de la cartera) Quin increment en el gasto suposa esta incidència familiar per a vosté?

MANOLO.- (Dubtant i no atrevint-se a dir una quantitat tan elevada) Altres tres mil... però si no pot ser tot....lo que vosté considere oportú;

VICENTE.- (En angles) "No problem". Anem a vore... pugem el crèdit de la targeta a sis mil euros.... i ja està;

MANOLO.- (Amb gest agraït) Espere poder tornar-li el favor algun dia.

VICENTE.- El favor quan vullga.....però les quotes del préstec mensualment. (Li pega una ullada al pis) Este pis no és que siga gran cosa....però per a cobrar-nos el préstec és suficient.

MANOLO.- (Pàl·lid pel que acaba de sentir) Jo....

VICENTE.- (Li dóna un colp en l'esquena, que li fa anar dos passos cap avant) És broma; (Comença a riure) Tu no et preocupes i si necessites algo mes... per això estic jo ací.

MANOLO.- (Donant un sospir d'alleugeriment) Esperem que no siga necessari. (L'acompanya fins a la porta)

(Torna a l'instant i es deixa caure en el sofà completament esgotat, més per les emocions que pel

cansament, i amb les mans deixades caure sobre les cames cobrint les seues parts intimes)

(Ix en eixos moments Consuelo, per la porta de la dreta i amb el seu inseparable plomall en la mà fent com que lleva la pols i soltant la següents parrafades. Manolo mentres no óssa moure's del sofà on es creu ocult i cada volta va encollint-se un poc mes sense atrevir-se a mirar cap arrere i molt menys a obrir la boca.)

CONSOL.- (Tirant una mirada al lloc que està Manolo, encara que sense acostar-se) Mira tú el molt desgraciat, assentat ahí tocant-se els collons com si estiguera fent all i oli, mentres la seua família es fa fotre. Quinze anys eixint a festes el molt senyoret i els altres fent d'esclaus. Llavant-li els calçotets, que per cert en la part de darrere presenten sempre una sospitosa ratlla marró que en compte d'eixir als Miqueros pareix que ix als Palominos. Arreglant-li el tratge tots els dies per a què isca lliuent com un cresol de casa. No per ell, que no s'ho mereix, sinó per la santa de la meua filla que és mes bova que una coca de pasqües. (Imitant la veu de la seua filla) "Mare planxa-li el tratge de moro al meu Manolo per a què lluisca esta vesprada en la processó que jo vaig a fer-li mentres un massatge en les cames i en l'esquena, que després de la "entrà" d'ahir deu d'estar desfet. Fixa't que soles a les huit del matí ha pogut arribar a casa...el pobretj. Ah i neteja-li eixa taqueta de coca cola que té en la bragueta. Deu ser d'un plis play." Coca cola...Coca cola, de llet era i no precisament condensada. Mes bé de fabricació pròpia diria jo. Ja estava agra però no m'estranya per que eixe la té agra a qualsevol hora. Si jo li haguera comptat a la meua filla amb tots els pèls i senyals tot lo que he descobert en el seu tratge ja s'hagueren divorciat, (Dirigint-se al public) Perquè lo perillós no és trobar pèls de diverses tonalitats, sinó que tots siguen del mateix color. (S'acosta al sofà on esta Manolo i comença a llevar-li la pols inclús al cos del seu gendre) Este té mes pols que el celler de la comtessa del meu poble, per això es passa tota la nit pegant "polvos". Però la sort que té és que més val roïn conegut que bo per conèixer. I això...només això, és lo que el salva. (Li passa el plomall per la cara per a despertar-ho o per a què no tinga excusa fent-se l'adormit) I saps que et dic...que enguany jo també isc a festes...i en el boato mes car.

MANOLO.- (Completament encollit en la butaca i completament acovardit). Mare... vosté sap lo que costa això.

CONSOL.- (En to afectuós) No et preocupes fill meu, que valga lo que valga m'ho pagaré jo.

MANOLO.- Però si només cobra al mes tres-cents euros de la pensió de viudetat i amb això no té ni per a pagar-se els salva slip que gasta per això de la cistitis que té.

CONSOL.- (Dissimulant l'emprenyament que té) Durant quinze anys he sigut la criada d'esta casa, treballant setze hores diàries, sense dies de descans i amb dret soles a assentar-me en la taula, (sil·labejant) després de servir-la i un catre per a dormir.

MANOLO.- (Interrompent-la i intentant defendre's) Quan se n'anem de vacances vosté sempre ha vingut. (Dirigint-se al public) ...i mai se m'ha ocorregut deixar-me-la en una gasolinera encara que ho he pensat.

CONSOL.- Clarj. Algú tènica que estar fent el menjar mentres el senyoret estava en la platja, mirant-li el cul a les Sueques, perquè mai ha tingut el detall de dir (imitant la veu de Manolo) "Mare vinga també a la platja que jo pague una paelleta en el berenador". I a la nit em tènica que quedar igualment en casa cuidant els xiquets mentres el se n'anava a la discoteca

MANOLO.- (Tractant de defendre's).Eyj. Que la seua filla també vènia amb mi.

CONSOL.- Obligada, aixína tènies una excusa per a violar-la després. (La cara de Manolo deu ser en estos moments tot un poema) i de pas despertar-me i no deixar-me dormir en tota la nit. Clar com el senyoret no s'alçava fins a les dotze, hora d'anar a la platja i volta a començar. Aixína que ja esta bé d'aprofitar-te d'esta pobre vella. He decidit.... posar-me un sou. (Manolo es queda groc assentat en la butaca) Que et pareixen sis-cents euros?

MANOLO.- (Donant-li un atac de tos).- Sis-cents euros?

CONSOL.- (Amenaçant) I no et poses "borde" perquè li conte a la teua dona lo dels pèls.... i la taca de coca cola.

MANOLO.- Però d'on trac jo sis-cents euros..... i a més tots els mesos?

CONSOL.- Eixe és el teu problema.

MANOLO.- No pot ser.... no pot ser.... (Es dóna un parell de cops en la cara) Açò ha de ser un malson.

CONSOL.- Pensa-t'ho...i ràpid. Si et portes bé potser només et cobraré els sis mesos que falten fins a festes, però si se'm calfa una cosa que només tenen els hòmens.... será fins que a mi en done la gana.

(Consuelo es retira per la porta de la dreta i Manolo ix corrent cap al desllunat i crida)

MANOLO.- Vicentito.... que et necessite.

PACO.- (Veu en off) Però és que no t'has assabentat que són les quatre de la vesprada i Vicent deu estar menjant. Què et passa ara?

MANOLO.- Ai Paco¡, puja que tinc un problema molt gros.

PACO.- Ara vaig...

(Manolo es dirigix a la porta d'entrada sense esperar que Paco toque. Al cap d'un instant entren els dos.)

MANOLO.- Ai Paco¡. Sóc un desgraciat . Jo no sé com eixiré d'esta

PACO.- Calma....Calma..... Assentem-se en el sofà un ratet (S'assenten) Et calmes un poc i després m'ho comptes tot. Vols que li diga a Consuelo que et prepare una til·la?

MANOLO.- (Sobresaltat i subjectant Paco quan s'alça per a dirigir-se cap a la cuina). No. A Consuelo deixa-la tranquil·la, la merda quan menos es moga menos olor fa.

PACO.- Xico ¡ Compta'm ja, que em tens en ascues.

MANOLO.- En ascues estic jo, que agafe un cigarro i se m'encén sense metxero. Et recordes que per a eixir a festes, com no t'ènia suficient amb allò que havia estalviat per al viatge, vaig haver de recórrer a Vicente.....

PACO.- Si senyor.

MANOLO.- Després es va afegir la meua dona i vaig tindre que recórrer...

PACO.-a Vicente.

MANOLO.- Puix ara la meua sogra també vol eixir.

PACO.- Què la teua sogra vol eixir...? De què?

MANOLO.- D'odalisca

PACO.- D'odalisca? I amb la panxa a l'aire?

MANOLO.- (Assentint amb el cap) Sí.

PACO.- (Entusiasmada) Açò és magnífic. Ja s'han acabat els teus problemes econòmics....

MANOLO.- (Incrèdul) Com?

PACO.- (Rient-se) Muntant un circo en la plaça de Dins i mostrant-la.

MANOLO.- Vinga Paco, tin trellat. Tu que vols, que la meua dona em mate? Necessite diners, però no a eixe preu. Què puc fer?

PACO.- A mi no em mires que jo ja estic pelat. No tindràs més remei que recórrer novament a Vicente.

MANOLO.- (Assentint amb el cap) És la meua última...i única esperança.

PACO.- No et preocupes que en el fons és un bon xic. Un poc fantasma això sí, però bon xic. De jove el cridàvem el Fantasma de Jordá, que és el seu cognom, però ara pareix que s'ha arreglat un poquet.

MANOLO. Esperem que sí, perquè no sé com eixiré d'èsta. Només em falta que vinga Pili demanant-me una diadema de brillants.

PACO.- A mi m'afonava només que Pepa me la demanara de zirconita.

PILI.- (Eixint per la porta de la dreta, amb la seua veu sobresalta als dos hòmens que no l'esperaven) Mira que bé m'ha vingut trobar-vos als dos junts. Teniu crèdit en alguna joieria?

MANOLO.- (Negant ostensiblement amb el cap a l'uníson amb Paco) Per no tindre no tenim ni crèdit en la bodega del cantó.

PILI.- (Mentres fa el gest dels diners amb la mà) Puix tindreu que soltar la “pastora”, comptant i sonant.

MANOLO.- Anem a vore. Què és el que vos fa falta?. Perquè a mi m’han dit que amb el tratge van inclosos tots els complements.

PILI.- Tot bijuteria... i si plou, que segur que plourà com tots els anys, s’oxida de seguida. (Paco comença a riure mig d’amagat, però quan sent la següents paraules de Pili el seu semblant es posa mes seriós). I tú... (dirigint-se a Paco)...no et faces el “listo” perquè lo que jo li traga a este (assenyala Manolo) et traura la Pepa a tu.

MANOLO.- (Carregat de paciència). En definitiva. ¿ Què vos fa falta?

PILI.- Uns pendants a joc amb un anell dels grossos.

MANOLO.- La qualitat està en lo xicotet...

PACO.- (Anant-se per altres andurrials i ja com a part interessada) Això, que les senyores no volen llarga que tope, ni curta que tape...sinó dura que dure.

MANOLO.- El que...les joies?

PACO.- (Disculpant-se) Perdona....creia que estàveu parlant d’una altra cosa.

PILI.- (Que els ha tirat una mirada furibunda als dos)...i un passador per a subjectar el vel de baix.

MANOLO.- També un passador...

PILI. A mi m’agrada que la gent diga “Mira que xiques mes guapes van per ací i que algú responga són” Les xiques del boato”, a més no voldràs que se’m solte el vel en plena dansa eròtica i em quede en bragues en mitat del carrer de Sant Nicolauet.

MANOLO.- Clar que no...però en un poquet del velcro també s’arregla

PILI.- (Sense aparentar haver-ho oïd) I una pedra per a tapar el melic.

MANOLO.- Quina classe de pedra?

PILI.- (Fent-se la interessant). No sé...encara no ho hem decidit.

PACO.-Una pedra pomez aniria molt bé.

MANOLO.- Dona...en el melic tan bonico que teniu...i tapar-ho;.

PILI.- Menos conya i aneu soltant el “Money”
(Manolo i Paco es trauen el forro de la butxaca dels pantalons, demostrant que el pletament buits).

MANOLO.- (Amb gest de resignació) Tira mà del crèdit de la targeta que eixe és molt sufrít.

PACO.- (Amb un gest semblant) Dis-li a Pepa que faça lo mateix, no cal que puge no siga encara pitjor.

PILI.- Molt bé, aixína m'agraden els hòmens. Igual vos comprem una agulleta per a la corbata.... ara.... que si voleu algo millor....

MANOLO I PACO.- (A l'uníson) No cal

MANOLO.- Nosaltres, podent pagar el deute, ens donem per satisfets.

PACO.- En què hi haja una contenta....(espera a què Pili faça mutis)...l'altre que es faça fotre

MANOLO.- Mare meua....que núvol tenim damunt;

PACO.- Ja ho pots dir

MANOLO.-. El teu inclús es pot suportar però el meu cada volta va fent-se més gran i quan comence a tronar no sabem lo que mos pot caure damunt. (Alegrant un poquet la cara) Però mira, diga lo que diga i faça lo que faça la meua dona, jo.... Isc de negre.

PACO.- Tu series capaç d'eixir a festes encara que la teua dona t'amenaçara amb el divorci.

MANOLO.- Entonces seria fester i divorciat

PACO.- És que eixir a festes és algo molt gran. És com ficar-te en un xicotet univers de felicitat.

MANOLO.- Exactament. L'univers fester.

Cau el teló

MOMENT TERCER

(Mateix decorat que els dos actes anteriors, cronològicament només han passat uns dies.)

(Quan s'alça el teló, Pili apareix assentada en el sofà llegint una revista, toquen a la porta i quan s'alça per a anar a obrir-la, apareix Consuelo, des de la porta de la dreta i vestida de donzella)

CONSOL.- (Mentres passa) No es moleste la senyora, que jo obriré....

(Pili es queda paralitzada per la sorpresa i no li dóna temps a reaccionar, es queda plantada en el centre de l'escenari, expectant i pendent del que passa en la porta. Mentres Consuelo ha arribat a ella, se senten unes veus, colps, protestes i després un portada)

CONSOL.- (Entra espolsant les mans i el vestit).- Era un home que volia vendre'm un calendari d'enguany....l'he tirat escales abaix.

PILI.- (Reaccionant per fi) Però mare. Com redeva va disfrasar d'eixa manera?.

CONSOL.- (Amb molt d'orgull). No vaig disfressada....vaig vestida de criada. Sóc la nova donzella d'esta casa.

PILI.- Vinga dona...no m'emprenye. Com va a ser la criada d'esta casa?

CONSOL.- Puix jo...ben contenta que estic.

PILI.- No em diga que damunt està contenta.

CONSOL.- Clar filla;. Ara faig lo mateix que abans..... i damunt cobre.

PILI.- Còm que cobra? A vore explique'm això, que vull assabentar-me jo.

CONSOL.- Com volia eixir a festes i el teu home no vol pagar-me els gastos, li he dit que els pagaré jo, però que m'ha de pagar per els meus servicis en esta casa.

PILI.- (Tota intrigada) I quant li paga...?, si es pot saber.

CONSOL.- No és cap secret. Sis-cents euros, cada mes.

PILI.- Sis-cents euros. Recollons...;, si li paga mes que a mi i jo damunt m'he de gitar amb ell.

CONSOL.- (Fent-se la coqueta) Igual està temptant-me....

PILI.- Vinga mare, no m'emprenye que no està el forn per a bollos.... i per cert que vol dir això que vosté eixirà a festes ?.

CONSOL.-Això... que eixirà a festes. El teu marit no ix a festes?. Tu no ixes a festes?.... puix a mi també em demana el cos eixir a festes.

PILI.- I de que eixirà?,si es pot saber.

CONSOL.- D'odalisca com tú... qué sinó.(Mentres diu açò comença a ballar una espècie de dansa del ventre)

PILI.- Però mare. Que no sap que eixes ixen amb la panxa a l'aire?.

CONSOL.- I que té la meua panxa?

PILI.- (Omplint-se de paciència) A banda les tres cicatrius de les cesàries, més la cicatriu de l'apendicitis i el melic eixit cap a fora que pareix el pito del sereno?

CONSOL.- (Desafiant-la) . Sí.

PILI.- ...puix que té mes arrugues que el cul d'un elefant.

CONSOL.- Per això no et preocupes, que si la maquilladora del cantó és capaç de deixar-li una careta de porcellana a la Senyora Concha, mes fàcil ho té per a arreglar-me a mi la panxa.

PILI.- Bé. Si vol fer el ridícul eixe és el seu problema, però no m'agrada que vaja aixína disfressada. Què diran els veïns si la veuen?.

CONSOL.- Si senjorra, querrrrrrr tomarrrr algo...

PILI.- I això a que ve ara?

CONSOL.- (Retirant-se) Perdona filla, però he estat tota la vesprada veient el vídeo de "Isç de negre" per a poder imitar la Cristiana. A que m'ix molt be?

(Entra Manolo amb aspecte cansat i preocupat)

PILI.- Xico que tard vens hui. Com es nota que ha tornat el Jefe.

MANOLO.- I tant que ha tornat. Què tenim per a sopar esta nit?

PILI.-Els renyons del masero i fets com a tu t'agraden, secs al sol sobre un canyís.

MANOLO.- Però si ara no fa sol. Estem al desembre.

PILI.- Tu no et preocupes que estos els porten de Xile

MANOLO.- (Fent un gest de resignació) Almenys ens hem estalviat la llum del forn. Conforme estan les coses, val més això que res. Per cert...quant te vas gastar en la compra dels complements del tratge?

PILI.- Poqueta cosa... (Cara contenta de Manolo)...un poquet mes de mil euros...(La cara de Manolo es congestiona, comença a tossir i Pili li colpeja l'esquena per a què se li passe)

MANOLO.- Mil euros?, la mare que va.

PILI.- No em dones eixos esglais que un dia d'estos va a donar-me a mi algo....

MANOLO.- (Quasi recuperat) Quant creus que mos poden donar per este sofà?

PILI.- (Estranyada. No molt. Per què ho dius?)

MANOLO.- Perquè si és primer la festa que els mobles, crec que hauríem de pensar en anar venent alguns per a poder eixir a flote.

PILI.- Voldràs dir a festes...

MANOLO.- Bueno, les dos coses.

PILI. No et preocupes per això....que Déu proveirà; A més... no deus d'estar molt mal econòmicament quan t'has brindat a pagar-li a ma mare eixe sou tan esplèndid. Hauré de cobrar-te jo quan exercisques el dret de pernada. (Manolo intenta dir quelcom, però les paraules no li ixen) En fi, me'n vaig a tirar-li una maneta a ma mare en la cuina per a vore si mos fa un descompte en el sou d'este mes i pots salvar la teua crisi econòmica. (Fa mutis per la porta de la dreta)

MANOLO.- La mare que la parit....

(Entra en eixos moments, per la porta del carrer, Carmina la filla de Manolo i Pili.)

CARMINA.- Hola papa.

MANOLO.- (Alegrant-se-li el rostre quan veu a la seua filla) Hola¡, bonica de sucre.....

CARMINA.- Tinc un problema i no se com solucionar-ho

MANOLO.- Per a això esta ton pare....per a solucionar els problemes de la joia de la casa. Assenta't ací al meu costat...(Carmina s'assenta en el sofà)...i dis-li al teu papuchi que et passa.

CARMINA.- (Tota decidida) Que vull eixir a festes....i no se a quin boato apuntar-me.

MANOLO.- !!Aaaaahhhhhh (La filla, espantada s'alça i s'allunya un parell de passos de son pare, este s'alça amb les mans preparades per a poder estrangular-la, mentres Carmina que no comprén la reacció de son pare fuig espantada en direcció a la cuina on suposa esta sa mare i iaia)

CARMINA.- Socorro mamá¡. Socorro mamá el pare vol matar-me.

(Manolo es deté en el centre de l'escena i a l'instant entren PILI, Consuelo i Carmina, esta ultima mig amagada darrere de sa mare i iaia)

PILI.- Es pot saber que intentes fer-li a la xiqueta?.

CONSOL.- Això..., confessa assassí. Què volies fer-li a la xiqueta?

MANOLO.- (Dirigint-se a Consuelo) Vosté calle, que ací es va a rifar un òstia i vosté té totes les paperetes.

(Consuelo dóna un pas arrere i s'amaga darrere de la seua filla i néta)

PILI.- Vinga, contesta, que a mi no m'asustes. Què volies fer-li a la xiqueta?

MANOLO.- Jo res, més bé pregunta-li a ella què volia fer-me a mi?

(Pili es torna i amb la mirada inquirix a la seua filla)

CARMINA.- Si jo només li he dit que volia eixir a festes.... (Comença a plorar desconsoladament)

PILI.- (Dirigint-se a Manolo) I això és tot....?

MANOLO.- Et pareix poc ?.....

PILI.- Escolta.... si hi ha carn...ací mengem tots carn. Si hi ha paella...ací mengem tots paella. Si hi ha macarrons....

MANOLO.-mengem tots macarrons

PILI.- Exacte i si no hi ha res... puix ací ens quedem tots sense menjar. I tu has d'assumir que si ixes a festes....ací eixim tots a festes.

MANOLO.- I si tinguérem un gosset... també eixiria a festes.

PILI.- Puix clar. Tu a pesar que sempre has sigut un coter burrot saps perfectament la dita que diu: O juguem tots o trenquem la baralla.

CONSOL.- Això.... !Molt ben dit;. Ací o follem tots o matem a la puta.

(Pili es gira i li envia una mirada furibunda a sa mare que s'encollix avergonyida)

PILI.- (Dirigint-se novament al seu marit) Tu ho tens de dir....o eixim tots a festes....o no ix ningú.

MANOLO.- (Es queda un poc pensatiu, mentres la resta de la família es queda expectant. Finalment i amb un fil de veu diu...) Eixim tots.

PILI CONSOL I CARMINA.- Biennnn.....

Cau el teló

MOMENT QUART

(Mateix decorat que els moments anteriors, cronològicament és l'endemà al moment anterior)

(Quan s'encenen les llums apareix Manolo assentat en el sofà traient comptes, amb un paper sobre la tauleta i un llapis en la mà)

MANOLO.- Anem a vore...(Cantant) una i una ...dos. Dos i una...tres; tres i una...quatre...i porte setze. (Movent el cap negativament) Aixína no m'eixiran els comptes mai. (Torna a començar). Dos i dos...són quatre: quatre i dos...són sis; sis i dos...són huit i huit...setze. Per fi. Ara si que m'han eixit els comptes, però crec que hauré de cridar a Vicentín una altra volta. Açò crec que ja no ho solucione amb la targeta i ni tan sols amb un préstec personal, hauré de demanar un hipotecari a deu o vint anys. I per descomptat, després d'açò, trenque la baralla. Ni mes festes ni més viatges... el que vullga que s'ho pague. Jo en la quota de l'hipotecari ja tinc prou. (S'alça i es dirigix al públic) Fa diuhuit anys vaig demanar dos milions per a poder comprar-me este piso....i ara he de demanar-ne quatre milions per a què podam eixir tots a festes. (Torna a assentar-se) Clarj. que si ho mires en euros només són vint-i-quatre mil i pareix molt menys diners. I encara sort que el xiquet no ha dit res. Definitivament és l'únic que vol i comprén a son pare.

(Contínua traient comptes, mentres per darrere apareix Manolin i sigil·losament s'acosta a son pare)

MANOLIN.- Papa....jo també vull eixir a festes.

(La cara de Manolo canvia d'aspecte com si per darrere li estigueren apuntant amb una pistola, mentres lentament alça els dos braços. De sobte reacciona com si despertara d'un son i el mes afectuosament possible es dirigix al seu fill)

MANOLO.- Què m'has dit que volies?...Bonico.

MANOLIN.- T'he dit que eixir a festes....

MANOLO.- Anem a vore... Tu no et recordes que quan eres encara de bolquerets el papa et va traure Tres anys seguits als Miquerosj

MANOLIN.—No...

MANOLO.- (Al públic). Clarj, la criatura era tan xicoteta que no se'n recorda. (A Manolin) I que quan tènies huit anys el papa t'apuntà per a fer de Sant Jordi ?.....

MANOLIN.- Si, però no em va tocar

MANOLO.- (Al públic). Com anava a tocar-li si es van presentar cent setanta-tres xiquets?.

(A Manolin) I si et portes bé, el dia de demà, el papa t'apuntarà per a fer el Capità Moro.

MANOLIN.- (Negant amb el cap). Mes val pardal en mà que cent volant. Jo vull eixir....ara;

MANOLO.- Ara el papa no pot....

MANOLIN.- I perquè amb els altres sí que pots i amb mi no.?

MANOLO.- Perquè tu eres l'últim pet de l'orgue i a algú li he de guanyar. I ara me'n vaig que he de vore a Pepe

(Manolo fa mutis per la porta d'entrada a la vivenda, mentres el xiquet es queda plorant. Ix Carmina per la porta de la dreta)

CARMINA.- (Amb un poc de conya) Què li ha passat al meu germanet que està plorant desconsoladament?.

MANOLIN.- Que el papa....m'ha dit que no eixiré a festes perquè sóc....l'últim pet de l'orgue.;

CARMINA.- Que coses té el papa. Com vas a ser tu l'últim pet de l'orgue?.... (Sense poder ocultar la rialla)..... si tu eres l'amo del comú quan no hi ha ningú.

MANOLIN.- (Il·lusionat) De veritat sóc l'amo de algo?. I el comú. Què és?.

CARMINA.- Això t'ho explicaré un altre dia, ara he d'anar-me'n amb les meues amigues per a decidir que tratge del boato ens posem. Ara, que jo no tinc cap dubte, serà....el mes car de tots. (Fa mutis per la porta d'eixida)

MANOLIN.- (La mar de content) Que bé. Ja no sóc l'últim pet de l'orgue, perquè ara sóc...l'amo del comú.

PILI.- (Eixint a escena i escoltant les últimes paraules del seu fill) A vore, explica'm el que estas dient per a què jo m'assabente.

MANOLIN.- Que el papa m'ha dit que no isc a festes perquè sóc l'últim pet de l'orgue, però Carmina m'ha dit que no era veritat...(Pili assentix amb el cap)...que era l'amo del comú....

PILI.- Això t'han dit? Ja arreglar a l'un i l'altra quan tornen, i això que tu no ixes a festes va a dir-m'ho ton pare a la cara quan aparega per ací, llavors sabrem veraderament qui és l'últim pet de l'orgue en esta casa. Ves al teu quarto per a estudiar un poc que jo m'encarregue de tot.

(Manolin fa mutis per la porta de la dreta)

MANOLO.- (Entran per la porta) Hola carinyo; a que no saps qui s'ha trencat una cama?... acaba de di-m'ho Pepe.

PILI.- (Amenaçadora) Se l'ha trencat o van a trencar-se-la?

MANOLO.- (Sense caure en la indirecta) Se l'ha trencat...se l'ha trencat. Això sí que pot dir-se que és "un mal colp". No crec que li impedisca eixir a festes, perquè encara falten quatre mesos però crec d'ací a allí disfrutarà ben poc.

PILI.- El mal colp crec que t'ho van a donar a tu.

MANOLO.- Perquè?...carinyo.

PILI. Perquè “estic de tu que bufe”

MANOLO.- (Estranyat) I això?

PILI.- Mira que dir-li al xiquet que no eixirà a festes....

MANOLO.- (Solta una carcallada). Per això estes enfadada amb mi? (Comença a fer-li mimos)

PILI.- (Rebutjant les carícies) Et pareix poc?.

MANOLO.- (Agafant a Pili pel braç). Però tu creus verdaderament que vaig a deixar-me al xiquet sense eixir a festes?. Mira...es l'únic que no va a costar-me ni una mala perra. Per ser xic no va a eixir en ningun boato de guerrera o odalisca. Com és xicotet no pot eixir a l'esquadra de negre. Aixína que li he dit al meu Jefe, que com té mes diners que Sant Amaro i li compra un tratge de Miquero al seu fill cada any, que em deixi el numero deu, que és el que va vestir el seu fill quan tènia eixa edat. I ja està

PILI.- (Abraçant-lo) Algo em deia que el xiquet no anava a quedar-se sense eixir a festes.

MANOLO.- Clar dona. Tu t'ho imagines, tots eixint el dia de l'entrà i ell assentat a soles en una cadira del Carrer Sant Nicolau?. A més de paso fot a ta mare, que vestida d'odalisca o sense vestir, tindrà que cuidar totes les festes d'ell.

PILI.- Per què ma mare?.

MANOLO.- Perquè és la criada i l'única que cobra per prestar els seus servicis en esta casa.

PILI.- En això si que tens raó. Però...perquè no li ho dius al xiquet i deixa aixína de patir?.

MANOLO.- Vale;. Manolin.....

(Al cap d'un instant apareix Manolin per la porta de la dreta)

MANELET.- Què vols papa?.

MANOLO.- Tu vols eixir a festes?

MANELET.- (Il·luminant-se-li la cara d'una immensa alegria) Si.

MANOLO.- Corre al teu quarto, pronuncia unes paraules màgiques...i mira davall del teu llit.

MANELET.- (Abraça son pare i corren cap al seu quart, però a mitat de camí es deté). Però... quals són les paraules màgiques?.

MANOLO.- “Albemoni gameverri”

S'apaguen les llums

MOMENT QUINT

(Mateix escenari que els moments anteriors, cronològicament estem a mitjan de febrer)

(Quan s'encenen les llums apareix Pili, donant voltes per l'escenari, evidentment nerviosa i emportant-se de tant en tant les mans al cap.)

PILI.- Ai mare que desgraciada sóc....açò només em pot passar a mi. Amb lo que jo he criticat a persones conegudes....i no tan conegudes, quan s'han trobat en una situació semblant....i ara em passa a mi. Si no vols pa....nyas dos coques. (Pensant i emportant-se les mans a la barbata mentre es deté un moment) I ara a vore que fem....i pitjor encara, com li l'explique a Manolo. (Continua donant voltes a l'escenari) Este és capaç de fer una barbaritat, perquè no saps mai com reaccionarà i mes ara que li han tocat la fibra mes sensible que té....(dirigint-se al public)...que no és la que vostés s'estan imaginant i per favor no es riguen que el forn no esta per a bollos. (S'assenta en el sofà i comença a plorar) Ai mare¡....que desgràcia mes gran. Ai mare¡ que desgràcia tan gran.

CONSOL.- (Entrant des de la porta de la dreta i aparentment molt tranquil·la) No em digues que Manolo se'ns ha mort....

PILI.- Mare...que coses se li ocorren.

CONSOL.- És que amb tal fotremos i no deixar-nos eixir a festes, eixe, és capaç de tot.

PILI. És la xiqueta¡....

CONSOL.- (Ara si que posa un gest desesperat i comença a xillar com una possessa). La xiqueta.... Què li passa a la meua xiqueteta?

PILI.- (En tó misteriós i fent èmfasi sobre la ultima paraula) Que este mes no ha tingut “això”

CONSOL.- (Fa el senyal de creu) Mare Maria Puríssima... S'haurà retardat per algo....això no té importància.

PILI.- (Negant amb el cap). No mare.... Eixa xiqueta és un relonget, tots els mesos el dia que hi ha lluna plena... “li baixa” (Una altra vegada recalca la ultima paraula).

CONSOL.- Filla...ni que fóra “el hombre lobo”.

PILI.- I este mes no ha marcat. (Torna a recalcar la ultima paraula)

CONSOL.- (Mes tranquil·la) Tampoc ha marcat (recalca també la paraula) en tot el mes l'Alcoyano.... i jo no estic tan preocupada.

PILI.- Mare... a vore si tenim un poc de trellat, lo que li estic dient és que crec que tenim a la xiqueta embarassada....

CONSOL.- Ai Mare de Déu¡. De qui?

PILI.- De qui ha de ser?. Del seu nóvio....supose. (Dubtant i un poc nerviosa). Ni que la xiqueta es gitarà amb tots...

CONSOL.- No vull dir això....però el Jordi eixe, amb la cara de tonto que té...m'estranya.

PILI.- Puix igual té la cara de tonto...i el pardal espavilat.

CONSOL.- Però compta'm....T'ho ha dit ella?

PILI.- Ai marej. Com va a dir-m'ho ella?. Si la xiqueta ni tan sols s'haurà assabentat.

CONSOL.- (Movent el cap en el sentit de dubte) Bueno....això que no s'ha assabentat.....

PILI.- Si només té quinze anys.....

CONSOL.- Si et comptara lo que jo feia als catorze....

PILI.- No comence a comptar-me les seues batalletes, que me les se totes. Ara hauré de gas-tar-me almenys quaranta euros en un "predictor" d'eixos per a poder eixir de tot dubte.

CONSOL.- Quaranta euros? . Tu estas boja, amb soles un euro t'ho dic jo.

PILI.- De veritat?

CONSOL.- Ja voras tu. (Cridant) Manolin....

MANELET.- (Apareixent per la porta de la dreta) Què vols iaia?

CONSOL.- Vols guanyar-te un euro?

MANELET.- A qui he de pegar-li?

CONSOL.- A ningú. Ves al riu i porta'm una granota.

MANELET. Que fàcil .Vaig volant...(Fa mutis per la `porta d'eixida)

PILI.- Però marej....una granota a estes altures. Si la "prova de la granota" esta ja obsoleta.

CONSOL.- Eixa s'ha fet sempre i no falla mai.

PILI.- Sabrà com funciona?

CONSOL.- Clar donaj. En el poble no féiem una altra cosa, quan jo era jove, per a saber si ens havíem quedat embarassades.

PILI.- No sàvia que en aquella època practicàreu el sexe amb tanta assiduitat. Després vos queixeu que éreu unes reprimides.

CONSOL.- Si he de dir-te la veritat, no tastaem ni bola..... (Rient-se) però com d'il·lusió també es viu...

PILI.- Què féieu?

CONSOL.- Agafàvem la granota i pixàvem directament damunt d'ella.

PILI.- I...?

CONSOL.- Si la granota ix fugint no estas embarassada....però si es queda K.O..... si que está.

PILI.- Va donar alguna volta positiu?

CONSOL.- Això que vol dir.

PILI.- Dona....si la granota es quedà alguna volta K.O.

CONSOL.- (Pensant). Si...quan va pixar Marieta.....la granota va caurer fulminada.

PILI.- I Marieta estava embarassada?.

CONSOL.- No.

PILI.- Llavors la prova va fallar, vol dir que no és fiable.

CONSOL.- La prova no va fallar, perquè la granota va haver d'eixir corrent, però Marieta ens va confessar després que mentres estava pixant se li va escapar un aire. Tu no saps com eren les bufes de Marieta. Segurament la granota va morir asfixiada.

PILI.-Està clar que eixa prova no és fiable i no servix per a res.

CONSOL.- Jo no se si serà fiable o no. Lo que si tinc clar és que no anem a gastar-nos quaranta euros en una prova que dins d'un parell de mesos, quan se li òmpliga el bombo a la xiqueta, s'assabentaren tots.. e inclús els veïns.

PILI. I ara que fem, mare?

CONSOL.- Casar a la xiqueta. Si de veritat està de dos mesos....després direm que és setmesí... i tot arreglat.

PILI.- Vosté ho arregla tot de seguida. Sap lo que costa una boda hui en dia...? haurem de replantejar-nos això d'eixir a festes.

CONSOL.- Alto parao...j. Això d'eixir a festes és sagrat. Si hi ha algun gasto que ho pague la família del nóvio. Només faltaria això, que a més de la xica mos tocara també posar el lit.

PILI.- És que a banda dels mobles...hi ha altres gastos.

CONSOL.- Quan he dit això del llit no em referia soles als mobles...sinó a tot. I si finalment falta algo, que ho pague Manolo que per a això serà el padrí. A mi ja m'heu fotut el viatge a Mallorca i no consentiré, ara que ja tinc el tratge de tercera prova, que feu el mateix amb les meues festes.

PILI.- (Que no vol furgar més en la ferida, canvia de conversació) Que raro que Manolo tarde hui tant a vindre, quan et fa falta un home en casa, mai esta disponible.

CONSOL.- Estarà en la fila fent el golfo i gastant-se en café els pocs euros que ens queden per a finalitzar el mes.

MANOLO.- (Entrant en casa i escoltant les últimes paraules de la seua sogra) Ja està ací el golfo... i no estava "maman" café sinó fent hores per a pagar-li el sou a la meua sogra i que tots pugam eixir a festes.

CONSOL.- (Fent-se la desentesa) Ai....que rancorós és este home...dona asco.

PILI.- (Exercint de bomber) Hola carinyo;... (El besa)

MANOLO.- (A la seua dona)A que no saps qui farà de Capità moro l'any que ve....

PILI.- (Tota espantada) No seras tú.....

MANOLO.- No dona.... el meu Jefe!.. Hui l'han anomenat en la filá "Capitanus capitánitis".

CONSOL.- Ai;. Que títul tan ressonant s'ha posat...

MANOLO.- Encara que a vosté no l'importe. Ha de saber que la família del meu Jefe ha eixit a festes des de fa set generacions...

CONSOL.- (Interrompent-ho) Val...val... ja es nota que és "Un fester amb pedigrí". Però tu que pintes en este assumpte?

MANOLO.-Que a mi m'ha anomenat cavaller d'honor

PILI.- (Un poc escamnada) I això que vol dir.....?

MANOLO.- Puix que isc vestit de cavaller...i amb tot els gastos pagats. (Mira indistintament les dos dones) I açò és un avís a navegants per a què ningú intente pujar-se al barco l'any que ve.

CONSOL.- (Dirigint-se al public). Com m'agrade enguany....això...ja ho vorem.

PILI.- Això ja tindrem temps per a discutir-ho. Anem a coses més importants.Vols saber una notícia?

MANOLO.- Si és bona....

CONSOL.- Vaja si és bona...

PILI.- Que van a fer-te iaio (Retrocedix un pas esperant la reacció del seu home)

MANOLO.- (Mostrant una immensa alegria). No em digues que Manolin va ser pare. (Besant la seua dona que s'ha quedat muda per la inesperada reacció del seu marit) Si ja t'ho vaig dir jo, quan va nàixer i li vaig vore el xiulet, que este xic faria grans coses.

PILI. Qui t'ha dit que el pare és Manolin?

MANOLO.- Que qui pot ser...?

PILI.- Carmina....

MANOLO.- La meua xiqueta....no pot ser. (Mira ambdós dones que assentixen amb el cap). I el pare no serà el tonto del cul del nóvio que té ara... Quan l' agafe de cert lloc segur que ja no tindrà mes fills la resta de la seua vida.

PILI.-No et precipites que no ho sabem cert. Només sabem que a la xiqueta no ha tingut el període este mes.

CONSOL.- Però quan vinga Manolin amb la granota ho sabrem de seguida.

MANOLO., Quina granota?

PILI.- Per a fer la proba de la granota.

CONSOL.- Es pixa la granota.... i si cau fulminada, segur que seràs iaio.

MANOLIN.- (Entrant amb la granota en la mà).- Iaia, mira que granota tan bonica, esta et costarà, almenys, dos euros.

CONSOL.- Un tracte és un tracte... a mi igual em donava gran que xicoteta. Porta la granota eixa. (Manolin li la dóna)

MANOLO.- (A Manolin) Has vist a la teua germana?

MANOLIN.- Esta en l'entrada, amb el figa eixe del seu nóvio, intercanviant microbis per la boca.

MANOLO.- (Enfadat) Veieu...damunt palpant-me a la xiqueta.

CONSOL.- (Despreocupada) Més de lo que li ha fet....

PILI.- (Adonant-se que Manolin esta mirant a l'un i l'altre i assabentant-se de tot) Ves davall i dis-los que pugen els dos.

MANOLIN.- (Preocupat) No es quedarà a sopar....soles queda un culet de coca cola i eixe quan ve és fot una botella...

MANOLO.- No et preocupes que després de parlar amb ell, si li queden dents per a sopar, serà un miracle.

(Manolin ix corrent per la porta de l'esquerra)

PILI.- Manolo... no et pergues...que no val la pena.

MANOLO.- No et preocupes que la sang no arribara al riu. A eixe vaig a traure-li tot el que sap... encara que haja d'aplicar-li el suero de la veritat.

CONSOL.- Què tens el Pentotal eixe?

MANOLO.- No, però tinc el Cafelicortal que és lo mateix. Ara quan pugem, vos emporteu a Carmina i Manolin dins i em deixeu a soles amb el pardal eixe.

PILI. Però calma. Eh;

MANOLO.- No et preocupes. (A Consuelo) Done'm la granota eixa que està mig atordida, a vore si resulta que la que esta embarassada és vosté.

(Manolo guarda la granota en la seua butxaca, en l'instant que entren Jordi, Carmina i Manolin. Després d'una breu salutació, les dos dones i els fills es retiren deixant soles en escena a Manolo i Jorge)

MANOLO.- (Trencant el gel) Vaig a fer-me un parell de sellets de café. Vols acompanyar-me?

JORDI.- Per mi si. Però li advertisc que encara no tinc díhuit anys i poden acusar-lo de pervertidor de menors.

MANOLO.- (Servint un sellet a cada un i despatxant-ho els dos en un santiamén) Puix l'altra nit quan et vaig vore en la Plaça de Gonzalo Canto, agafat a la paret, no estaves precisament en condicions de recitar: "Campanario de mi pueblo, que bien suenan tus campanas"

JORDI.- Si vosté no li ho diu a ma mare, jo no li diré a la senyora Pili que anava amb una quarentona que estava molt, però que molt bé. (Se servixen un altre sellet i se'l foten ràpidament)

MANOLO.- Va haver un ensaio de l'esquadra de negre en la filá eixa nit....i tú ja saps lo que passa.

JORDI.- (Servint i esgotant un altre parell de copes) Els col·legues estem per a protegir-nos.

MANOLO.- (En tó conciliador i mentres servix un altre parell de copes) Tú i Carmina...supose ...que res de res.

JORDI.- Què vol dir?

MANOLO.- Et pregunte si heu fet algo.

JORDI.- Lo mateix que vosté i la senyora Pili quan festejaven.

MANOLO.- Escolta. Que Pili i jo no vam fer res fins que vam estar casats i ben casats.

JORDI.- Home... algun axuxonet....

MANOLO.- Això si...però d'ahí no passàvem.

JORDI.-Puix Carmina i jo...igual. (Servix altres dos copes)

MANOLO.- I llavors Per què Carmina està prenyada?

JORDI.- (Mostrant sorpresa i servint un altre parell de copes) Prenyada de qué...?

MANOLO.- (Es trau la granota de la butxaca) De qué va a ser....Mira, has de pixar açò..... (La granota d'un bot i cau darrere del sofà)

JORDI.- Perquè?

MANOLO.- Per a saber si Carmina esta prenyada. Ve corrent....que és una orde.

JORDI.- (S'alça mitj marejat mentres fa el gest de descordar-se la bragueta i anar darrere del sofà) (La frase següent la diu amb dificultat i amb moltes pauses)Jo...faig...el que vosté diu...però vaig a fer-li el piso un tabac a la senyora Pili...i segur que va a cabrejar-se....aixína que després no em tire la culpa. (Com si cridara un pollet) Pui...pui....puiii. (Recolzant les dos mans en el respatler del sofà i dirigint-se a Manolo). Ací...quantes granotes ha soltat?

MANOLO.- (Alçant-se i anant darrere del sofà).- Només una....

JORDI.- Puix jo veig a tres....i no se amb qual encarar-me.

MANOLO.- Com que tres?..... Ací hi han sis.... Tu busca una que siga verda.

JORDI.- Qué marejat estic....Millor ho deixem per a un altre moment. (Cau sobre el sofà, doblegat, amb les cames darrere i el cap cap avall i quasi tocan l'asiento. Manolo tracta d'ajudar-lo a incorporar-se i també perd el coneixement i queda en la mateixa posició.)

Cau el teló

MOMENT SEXT

(Mateix escenari que els moments anteriors, però cronològicament estem en les primeres hores de la vesprada del vint-i-dos d'abril. Algun detall en el decorat pot donar a conèixer al públic que estem ja en plenes festes de Sant Jordi, encara que no és imprescindible.)

(Quan s'alça el teló està Pili en escena, ataviada amb el tratge del boato i amb l'inseparable "mocho" en les seues mans, esta netejant el saló. Moments després sona el timbre de la porta i es dirigeix cap a ella per a obrir-la.)

PEPA.- (Veü en off) Recollons...; xiqueta eres el "acabose" (Ja en escena, acompanyada per PILI, i vestint també el tratge del boato) Pareix que no tens solució, hui vint-i-dos d'abril, dia de l'entra, a les tres de la vesprada... i tú amb el "mocho" en la mà. Si no isqueres i passares de les festes....incliú tindria una explicació, però és que a més ixes.... o no;. (Es queda mirant als ulls de Pili i esperant la seua resposta)

PILI.- (Continuant donant-li al "mocho" com si la seua amiga no estiguera) Clar que isc. Faltaria mes, però això no implica que deixes la casa en les degudes condicions.

PEPA.- No se per a qué.

PILI.- Per si ve algú.

PEPA.- Hui, si no és un lladre, no se qui vindrà, i si troba merda;.... que se l'amporte.

PILI.- És per si al meu marit li s'ocorrix invitar als de l'esquadra, quan vagen camí de la filá.

PEPA.- Si, espera....que ací vindran.

PILI.- Fa set anys, quan van fer l'esquadra d'el mig, va pujar ací a tota l'esquadra, només per a quedar bé, perquè ell ni participava. Ho va fer "per a fer merits", segons em va dir després. Fins al cavall del cabo batedor van pujar.

PEPA.- (Alarmada) I tú ho vas permetre?

PILI. Dona...ho vaig permetre perquè no estava ací. Si arribe a estar, conforme entraen per la porta els haguera anat tirant per la finestra. (L'assenyala amb la mà.)

PEPA.- I com te vas assabentar?

PILI.- Per les muntonaes d'envasos de Plis Play i Mentires que em van deixar per tots els llocs. I el lavabo?. Tu no saps com em van deixar el lavabo...Crec que no va haver ningú que encertara a pixar dins del vàter. I el cavall es va deixar la panderá de bonyigos....ací mateix. (Assenyala un punt del saló)

PEPA.- No em digues

PILI.- Com t'ho dic, però parlem d'una altra cosa, que jo soles recordant açò em pose malalta. (Contínua donant-li al "mocho", amb mes nervi si és possible)

PEPA.- Aij. Tù sí que estas posant-me malalta. Deixa ja eixe element de tortura femenina (Assenyala el “mocho”) i assentem-nos en el sofà per a parlar un ratet. (Mentres van cap al sofà Pepa continua) Jo per això li lleve les claus a Paco i aixina m’assegure que no apareixerà per casa sense estar jo per a obrir-li. Si total, fins al dia vint-i-cinc per la matinada no ha de vindre per ací.....

PILI.- I si es posara malalt?

PEPA.- (Tranquil·lament) Ja li he dit que vaja a urgències en l’hospital, que si és greu i han d’ingressar-ho, ja m’avisaren.

PILI.- Jo no se com pots viure tan tranquil·lament

PEPA.- Això és el que hauries de fer tú. Què no estas contenta de com han eixit les coses?

PILI.- Clar que sí. (Mirant cap a la porta de la dreta per a comprovar que no hi ha ningú escoltant) Qui ens anava a dir quan forjarem el nostre pla, ara fa nou mesos, que ens anava a eixir la cosa tan redona.

PEPA.- (Afirma amb el cap i rememora) Primer vaig haver de convèncer el meu marit per a què apuntara al teu en l’esquadra de negres i que no sospitara que tu ho sàviess o que teníem algun interès.

PILI.- I després, la sort que vam tindre que isqueren triats els dos.

PEPA.- Això ja no era tan difícil. Dos anys seguits de càrrecs donen per a molt. Entre les esquadres oficials, les de negres, cavallers, boatos...i tenint en compte que tots preferixen eixir l’any que toca capità abans que el de l’alferes.... Estava quasi assegurat

PILI.- Lo que em va estranyar va ser la facilitat com el vaig convèncer per a eixir de pronte jo.

PEPA.- Això va ser gràcies al viatge. Era un càrrec de consciència per a ell, eixir a festes i deixar-vos a tots sense el viatge ni cap compensació. Per això et vaig dir abans que programares un viatge a Mallorca, inclús saben en antelació que no aniríeu.

PILI.- (Xocant la palma de la mà amb la de la seua amiga) Eres un geni....

PEPA.- Un geni, no. Però conec els hòmens com si els haguera parit....i sé com manejar-los, vaja si ho se.;

PILI.- En fi. Tots contents... a pesar que el capritxet mos va a eixir per un ull de la cara. Perquè no comptava que ma mare i Carmina hanaren a apuntar-se. Però....!que punyetes;, tots tenen dret a divertir-se. Encara sort que mos s’ha presentat Sant Vicent , en forma de director de banc, que ho arregla tot.

PEPA.- Això per no parlar del fals embaràs de la teua filla.

PILI.- Calla. No m’ho anomenes que inclús ara encara em tremolen les cames i se’m posa la pell

de gallina quan ho recorde. Això era l'única cosa que podia haver-nos tombat el quiosc que havíem muntat. Encara sort que només va ser una falsa alarma.

PEPA.- Com s'anomena lo que li va ocórrer?

PILI.- El síndrome de Morgan. Que fa que a una dona se li talle la menstruació després d'haver rebut un esglai. I l'animal del meu Manolo li va donar uno de "muy señor mio", el dia que la xiqueta li va dir innocentment que volia eixir a festes. Gràcies a Déu, ja se li ha passat i esta tot solucionat.

CONSOL.- (Entrant vestida amb el tratge del boato, però amb un mocador mandadero lligat al voltant de la cintura) Comestic?

PILI.- (Sense poder ocultar la rialla) Divina...mare.

PEPA.- I eixe mocador?. Què fa ací?

CONSOL.- (Col·locant-se el mocador bé) És que la maquilladora porta tot el matí intentant tapar els solcs de les arrugues de la panxa, ja ha gastat deu potets i encara es noten. Aixina que hem decidit tapar-los amb este mocador...i ja está. Però hem d'assajar... Si o no?

PEPA.- Falta Carmina....

PILI.- Dirigint la veu cap a la porta de la dreta) Carmina;. Ixes....o qué.?

CARMINA.- (Veu en off) Soles em falta un retoc en els ulls...i isc immediatament.

CONSOL.- (Dirigint-se a Pepa i Pili) Lo que vos deia....unes necessiten retocar-se els ulls i altres la panxa...

CARMINA.- (Eixint per la porta de la dreta) Ja está. Comestic?

TOTES.- (A l'uníson) Preciosa....;

(Comencen els moviments d'algun ball d'un boato que hauran prèviament ensaiat, mentres sona una música adequada de fons. Consuelo ha de destacar còmicament i anar completament descompassada de la resta. Manolin també pot eixir, encara que açò no és imprescindible, vestit de Miquero i fent el cabo davant de les ballarines. La duració d'esta escena serà la que el Director de l'obra estime convenient)

(Quan acabe l'ensaió i estiguen totes felicitant-se mútuament, Manolo i Paco apareixeran en escena amb la cara pintada de negre i lluint un tratge semblant al què visten els patges en la cavalcada dels reis en Alcoy. Quan els veuen, totes xillen espantades per l'aparició dels intrusos que encara no han reconegut)

PEPA.- Els lladres....;

CONSOL.-Dos subsaharians....;

MANOLO.- “Que collons de subsaharians... si som nosaltres.

PILL.- Però que feu a estes hores ací i amb eixa fatxa....

PACO.- Una gran desgràcia.....

MANOLO.- Una desgràcia molt gran... Ens hem passat tot un matí en el jutjat

TOTES LES DONES.- (Espantades i a l'uníson) Però que ha passat....?

MANOLO.- Que el Capità Moro ha caigut de la carrossa i esta malferit.

PACO.- Es temix inclús per la seua vida... i han suspés l'entrà.

TOTES.- (Plorant) L'han suspés.....

MANOLO.- (Rient-se).- És broma....;

(Les quatre dones es llancen sobre els dos hòmens amb anime de linxar-los)

CAU EL TELÓ I FI DEL SAINET

